

Denně se protnou životní různoběžky mnoha lidí a většinou se taková křižovatka osudů obejde bez následků. Lidé se jen minou, někdy prohodí slovo, jindy ani to ne. Cizinci na pouti životem. A někdy – bůhvíproč – se z nenadálého přiblížení jedinců, kteří se doposud okem nespátřili a jakživi nesetkali – stane střet osudový. Smrtící.

V časně červencové odpoledne roku 2001 se tak proťaly siločáry osudů hned čtyř lidí, kteří doposud neměli o své existenci navzájem ani ponětí. A klidně to tak mohlo i zůstat. Dva muži, dvě ženy. Z těch čtyř během následující jediné šilené vteřiny tři zemřou. Náhoda? Osud? Úrdek Boží? Anebo snad šilený záměr, jehož smyslu se už nedohledáme?

Mrazí z toho v zádech, ale odpověď? Zná ji vůbec někdo?

● ● ●
Onoho hezkého letního dopoledne naložil Václav Hruběš do své nákladní liazky v jedné vsi kousek za Tábořem zhruba tři a půl tuny ovesných vloček a krupice, a vyjel asi v jedenáct, aby náklad doručil zákazníkovi do Chotěboře. Trasu znal, měl ji v paži, jak říkal. Jelo se dobře, silnice nebyla sice prázdná, ale taky nepraskala ve švech, motor pravidelně hučel – a vůbec, vůz byl v dobrém stavu a taky řidič se cítil v pohodě. Bylo mu třiapadesát let, měl hodně naježděno, živil se jako dopravce. Jedno auto, jeden zaměstnanec. On sám. Byl vlastním pánem a živnost šla dobře. Nákladák byl jeho druhý domov. I v rodině pohoda, žádné štrepy a trápení. Když sebou trochu mrskne, může být do pěti domů, ve vsi kousek za Chrudimí. Od Táboře uháněl po hlavní, projel Pelhřimovem a po výpadovcu na Humpolec sešlápl plyn směrem k dálnici. Sešlápl, ano, ale s rozumem. Jel maximálně sedmdesátkou. Později jeho odhad potvrdí i soudní znalec – podle brzdové dráhy musela mít liazka v okamžiku nárazu na tachometru maximálně pětadesát. Na silnici žádné omezení, viditelnost perfektní, vozovka suchá, slunce zašlo za mraky, takže ani nějaké oslnění nepřipadalo v úvahu. Zatačka, kde se vražedný karambol odehrál, je táhlá, ale dobře přehledná a značená, silnice se do ní mírně svažuje a zhruba v půli lomí do roviny a pak do protisvahu. Dva jízdní pruhy, široké dohromady 7,60 metru. A k tomu třeba přičíst ještě zpevněnou a taky travnatou krajnici! Zkrátka, čtyři by se tu vyhnuli, při troše dobré vůle, říkali místní z nedaleké osady. Nu, dopadlo to jinak. Onoho odpoledne se nevyhnuli ani dva.

● ● ●
„Asi v polovině průjezdu zatačkou jsem uviděl jet v protisměru sanitku. Jela dost svižně, ale v první chvíli nepředstavovala žádné nebezpečí. Jenže najednou jsem spatřil, jak prudce vybočila doleva, tedy z mého pohledu vpravo. Prostě přejela do protisměru – tedy do mého jízdního pruhu. Přejetí mi nepřipadlo plynulé, šlo asi o prudký manévř volantem, přičemž řidič vyjel přímo proti mně. A pak volant srovnal a držel svůj nový směr! Napadlo mě, že snad mě tím manévrem chce na něco upozornit, zastavit mě. Že se něco stalo... Jenže sanitka vůbec neubírala na rychlosti, řítila se přímo na mne. Troubil jsem a blklal, ale nic platné. Tak jsem se rozhodl, že strhnu řízení doleva, protože v protisměru jinak nic nejelo, jenže v té chvíli jsem si stačil všimnout, že řidič sanitky jako by se vzpamatoval a začíná se vracet do svého směru. Dál doprava jsem uhnout nemohl. A v té chvíli už jsem uslyšel

mrtví a živí

a ucítil náraz, jak se naše auta čelně střetla...“

Po silném nárazu se otevřela dvířka nákladáku a jeho řidič Václav Hruběš vypadl z kabiny přímo na asfalt. Poněkud otřesen, ale zdánlivě nezraněný se postavil na nohy, díval se směrem k demolované sanitce. Začala zastavovat první projíždějící auta, někdo z lidí zavolal záchranku a policii, přijeli opravdu rychle. Doktor si vzal napřed do práce živého – tedy řidiče nákladního auta. Všichni ostatní byli totiž už po smrti, jim už pomoci nebylo. Václava Hruběše odvezla záchranka do pelhřimovské nemocnice, kde mu sešili rány na ruce, noze a na čele. Měl jen lehká zranění, a taky ovšem šok z děsivého nezaviněného prožitku.

Na místě zůstala dopravní, jež musela zaměřit místo nehody a bedlivě zdokumentovat. Silnice mezi Pelhřimovem a Humpolcem je kvalitní a svádí řidiče k rychlé jízdě a riskantnímu předjíždění, hodně jich na ní odbočuje z dálnice a nějak nechťejí vztít na vědomí, že tady se už musí maximálně jen devadesátkou. Ale tohle na případ rychlé a riskantní jízdy nevypadalo. Nehody na těch pár kilometrech asfaltu jsou častější než jinde: ale tři mrtví z jediné srážky, to je i na tuhle trasu setsakra výjimečná hrůza...

● ● ●
Co ještě zbývá? Pojmenovat mrtvé a sečíst jejich zranění, která se stala bezprostřední příčinou bolestivé, ale taky soucitně rychlé smrti.

Za volantem sanitky Volkswagen Transporter seděl Milan Moučka, druhý nejstarší ze čtyř účastníků odpoledního karambolu. Zrovna nedávno oslavil padesátku. Hodně při těle, pitva prokáže nahlodané zdraví, dostat ho do rukou na interně, docela by si smlsli. Nicméně pitva prokázala, že srážku nevyvolal ani jeho infarkt nebo něco podobného, řidič nebyl ani pod vlivem alkoholu.

Dvě ženy, které v době nehody seděly vzadu, zemřely rovněž neprodleně na následky mnohačetných zranění neslučitelných se životem. Jejich výčet v pitvním protokolu je dlouhý a beznadějný. Mladší z žen bylo teprve pětadvacet, nedávno se vdala za lékaře ze stejné nemocnice, kde pracovala, ale dosud byla bezdětná. Druhé minula čtyřicítka, na ni doma čekal nejen manžel, ale také dvě děti, naštěstí už skoro dospělé. Šestnáct a patnáct. No, ale kdy člověk potřebuje chápavou mámu víc?

Vyšetřování nehody probíhalo velmi zodpovědně, trestní spis je obsáhlý, dokumentace bohatá. Ale závěr? Případ byl odložen.

Jediný přeživší účastník havárie byl nepochybně bez viny, srážku způsobil řidič sanitky nesmyslným vybočením a jízdou v protisměru. Proč to ale udělal, nepodařilo se nikdy zjistit. Spekulovalo se o píchnutí vosou nebo včelou, mohlo mu třeba zaskočit sousto či doušek. Mohl se po něm natahovat a na vteřinu pustit silnici z očí. Za jedinou vteřinu ujedou dvě proti sobě se řítící auta velký kus cesty, a tahle jela v součtu bezmála stopadesátkou...

Pomníček na místě nehody, ve stráňce nad pankejtem, ještě dneska občas někdo zdobí květinami. Mrtví je už nevidí, živí si všimnou. Připomínají jim, kterak křehká je naše přítomnost na tomto světě. V každé vteřině...

Jan J. VANĚK
Foto a reprofoto Václav ŠEBEK